

var, idet der var flere sjællandske Amtskommuner, som kun har haft en ganske uvæsentlig Forhøjelse af Skatterne paa faste Ejendomme i de sidste 3 Aar. Jeg kan ikke udtale mig om dette, fordi jeg ikke har set disse Oplysninger. Men, som sagt, det er et Spørgsmaal om, hvorvidt Kommunernes Udgifter fordeles rigtigt, og det maa tages op ved en anden Lejlighed. Det kan være, der er noget at rette der, men det kan ikke forandre det Forhold, at Statens Borgere maa betale Statens Udgifter, selv om de betaler noget i Kommunerne ogsaa. Og der synes jeg, at naar vi maa udskrive forøgede Skatter paa alle mulige andre Objekter, saa er det ikke unaturligt, at vi ogsaa lægger en lille forøget Skat paa faste Ejendomme, saa meget mere som vi i Forvejen har Skat til Staten paa faste Ejendomme.

Jeg vil dog sige for mit personlige Vedkommende, at jeg er aldeles ikke nogen Tilhænger af, at Landbruget skal hudflettes. Jeg finder mig paa Grund af denne Forhandling foranlediget til at minde om det Standpunkt, jeg indtog, da vi i sin Tid indførte Ejendomsskylden i Stedet for Hartkornsskatten. Den Gang havde jeg ogsaa et Standpunkt, som var modsat det, det ærede Medlem den Gang indtog med Hensyn til Landbrugets Stilling. Der var foreslaaet af den Regering, som det ærede Medlem var Medlem af, at Landbruget skulde svare Ejendomsskyld af Besætning og Inventar, altsaa Grundskat af Løbere. Jeg fandt dette aldeles urimeligt — for at bruge et meget mildt Udtryk — og kæmpede sammen med mit daværende Parti af al Magt imod, at en saa urimelig Bestemmelse skulde gennemføres. Det endte ogsaa med, at vi sejrede, for det Forslag var alt for urimeligt. Jeg tror, det ærede Medlem nu er glad ved, at jeg den Gang saa rigtigt paa Sagen og fik mit Standpunkt gennemført. Jeg haaber, at det ad Aare ogsaa vil gaa saaledes med Hensyn til den Sag, som jeg her kæmper for.

Til det ærede 10de kongevalgte Medlem (Bojsen) skal jeg sige, at naar han mener, at den Vurdering, vi nu har faaet, hvorved særlig Landbrugsejendomme er satte op, i nogen Maade burde værne imod, at man nu sætter Skattepromillen op, saa kan jeg ikke se, at det ærede Medlem deri kan hente noget Argument for sin Opfattelse; thi hvad vil det sige, at Vurderingssummerne er satte op? Det vil dog kun sige dette, at de vedkommende Ejere hidtil ikke har svaret det, som efter Lovens Mening skulde svares. De har selvfølgelig

svaret, hvad der skulde svares efter Lovens Ord, men de har svaret for lidt, efter hvad der var Lovens Mening. Og naar det ærede Medlem fremdeles siger, at Ejendomsskylden aldeles ikke falder efter Formue og Indtægt, saa er det rigtigt, men det er der saa mange Skatter, der ikke gør. Tror det ærede Medlem, at de indirekte Skatter falder efter Formue og Indtægt? Jeg kan vedblivende ikke se andet, end at det under de nuværende Forhold er ret naturligt og ret rimeligt, at vi ogsaa lægger et lille Paalæg paa de faste Ejendommers Beskatning, og jeg skal fremdeles anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, saa meget mere som den højtærede Finansminister nu paa ny har sagt, at vi ellers sætter hele Lovkomplekset i Fare, hvad jeg meget vilde beklage. Ingen ved, hvilke Følger deraf kunde flyde.

Knuth: I Anledning af de nys faldne Udtalelser om, hvad jeg havde udtalt om Forholdene i Foraaret, vil jeg dog sige, at jeg tror nu, jeg har Ret i, at der ikke fra Ministeriets Side blev fremsat noget Forslag om en Forhøjelse af Taksterne. Havde et saadant Forslag været fremme samtidig med, hvad der i øvrigt kom frem, tror jeg, det hele var gaaet igennem. Naar Ministeren nu taler om, at der den Gang skulde være udtalt — jeg tror, det var i Udvalget — noget saadant som, at Ministeren maaske nok vilde fremkomme med et Forslag, er det jo muligt, at jeg for saa vidt har gjort Ministeren Uret, og i saa Fald gør jeg selvfølgelig min Undskyldning; men jeg er for øvrigt overbevist om, at hvis det var gaaet til saaledes, at Forslaget om Takstforhøjelse var kommet frem samtidig med det andet, saa var det nok gaaet og maaske gaaet glat.

For øvrigt maa jeg protestere imod, at dette Ting stadig skal arbejde under Trusler fra Ministerens Side. Vi hører Trusler ikke alene her, men ogsaa andre Steder, og det forekommer mig, at man med Rette kan sige: „Bange machen gilt nicht“. Det forekommer mig naturligt, at Tinget og hvert enkelt Medlem tager Stilling til de Lovforslag, der kommer frem, i Forhold til deres gode eller mindre gode Beskaffenhed, men ikke i Forhold til de Trusler, vi hører fra Ministerbænken stadig og stadig, atter og atter. Ministeren skulde gøre et Forsøg paa at foreslaa en Skat, hvorved hans nærmeste Meningsfæller, der efter Ministeriets Mening er talrige, blot kom med til at betale en lille bitte Skat. Ministeren har holdt sin Haand over dem, saa de faktisk